

Кристина Петровић

Наставница српске књижевности и језика

Рођена сам у августу 1980. године у Нишу. Рано сам научила да читам и љубав према књизи и радозналост водила ме је кроз основну школу, гимназију и факултет све до звања доктора филолошких наука, које сам добила ове године.

Но само звање не чини образовање – образовање је све оно што уткамо у себе док пролазимо кроз школу и живот, и ја сам покушавала да га стекнем кроз путовања, пријатељства и сва интересовања која су ме обогаћивала новим знањем о свету и човеку. Учење нас чини људима, а целоживотно учење нас чини бољим људима. Упијамо у себе, изграђујемо се и исијавамо на друге. Моје изражавање и исијавање је било преточено у речи (кроз поезију, кроз научне радове које пишем и објављујем код нас и у иностранству), кроз покрет – јер обожавам плес, и кроз подучавање – јер је знање стечено да би се ширило, а не љубоморно чувало.

Тако сам себе нашла у том подучавању и још важније – учењу од ђака многобројних основних и средњих школа у којима сам радила, од својих студената на факултету и од својих ученика са којима радим преко интернета. Једно од лепших искустава у десетогодишњем раду у просвети био је посао лектора на Универзитету у Бугарској, на коме сам била извесни амбасадор културе.

Амбасадором своје културе, језика и идентитета начинио ме је и овај рад у школи „Сава“. Овде сам упознала још много истинских, посвећених амбасадора своје културе, језика и националног идентитета, уједињених у предивној образовној мисији. Но у школи „Сава“ нашла сам се и пред многим прелепим изазовима – како пренети најважније знање кроз забаву и игру. Наше припреме за часове, наше обуке и размене искустава треба да буду увек и неизоставно проткане уживањем у учењу. Јер уживање у стицању знања је оно што је мене водило и води ме кроз образовање. То уживање ми сваког дана преносимо на наше ђаке, а они нам узвраћају у још већој мери.

Осим плеса и књижевности, увек сам волела да учим језике. Тако сам учила енглески, немачки, бугарски, италијански – већину и научила и предавала. Сваки нови научени језик нови је поглед на свет, али само матерњим језиком (језиком своје мајке) можемо изразити своју суштину и своје најдубље мисли и осећања. Наш језик нас дефинише ко смо, где год да смо.

И изнад свега наведеног што волим, постоји нешто што увек побеђује у овом надметању – а то је љубав према деци. „Деца су украс света“, како каже српска дечија химна. Ми њих учимо о животу, а они нас уче животу, радости, погледу на свет који је чистији и мудрији од свих философија. Ту мудрост крадем од свог трогодишњег сина – непресушног извора радости и снаге, и од својих ђака који ме забављају, мотивишу и инспиришу и богате мој свет својом дивном енергијом.